

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/8/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4118201745
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2021:4118201745.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a členiek senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, IČO: 36 038 351, Námestie SNP 8, Banská Bystrica, zast. Advokátska kancelária Timoranská & Štofková s. r. o., Podzámska 32, Nové Zámky, proti žalovanej: W. J., nar. XX. XX. XXXX, bytom G. XXXX/XX, C., Česká republika, zast. Mgr. Janou Martinovičovou, advokátkou, so sídlom Zlaté Moravce, Hviezdoslavova 50, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 21. októbra 2020 č. k. 17C/12/2018-89 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej sa priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol (I.) a žalovanej priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, ktoré je povinný zaplatiť žalobca (II.) s tým, že o výške náhrady trov bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím (III.). Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 129 ods. 1, 2, § 130 ods. 1, 2, 3, § 134 ods. 1, 2, 3 Občianskeho zákonníka, § 64 ods. 1, 2, 3, § 65 ods. 1, 2, 3 Hospodárskeho zákonníka, § 191 ods. 1, § 151 ods. 1 a § 152 CSP a uviedol, že predmetom sporu je určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - Y. nachádzajúcej sa v katastrálnom území L., okres X. C., zapísanej na LV č. XXX, ako stavba so súpisným číslom XXX, na parcele číslo 381/2 rodinný dom, pričom predmetná stavba je vo vlastníctve žalovanej a to na základe Osvedčenia o dedičstve 10D27/15, Dnot 135/2015 a Osvedčenia o dedičstve 15D/27/15, Dnot.160/2015, ktorú žalovaná nadobudla po svojich právnych predchodcoch - starých rodičoch, rodičov jej matky, ktorá sa vzdala dedičstva v prospech svojej dcéry, t. j. žalovanej. Predmetné skutočnosti v spore neboli sporné. Sporná bola skutočnosť, či právni predchodcovia žalovanej v čase smrti boli vlastníckmi stavby nachádzajúcej sa na nehnuteľnosti, ktorá bola v ich vlastníctve. V predmetnom spore žalobca svoj nárok opieral jednak o skutočnosť, že jeho právny predchodca Krajská správa lesov pre obnovu, pestovanie, o ochranu lesa predmetnú stavbu nerušene užíval od roku 1953, kedy ju nadobudol kúpnu zmluvou, ktorá v písomnej forme sa nezachovala a taktiež o inventárnu kartu hmotného a nehmotného majetku, z čoho vyplýva, že žalobca ju má v evidencii od roku 1953. Od uvedeného dátumu ju užíva nerušene, dobromyseľne ako vlastnú, nakladal s ňou, prenajímal ju a od 01. 07. 1992 ju prenechal do užívania nájomcom P. C. a spol. Zo zabezpečených listinných dôkazov a to z výpisu z pozemno-knižnej vložky č. 802 bolo zistené, že právni predchodcovia žalovanej predmetnú nehnuteľnosť nadobudli na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 10. mája 1955 a vkladom zo dňa 23. mája 1955 im vzniklo vlastnícke právo. Z tohto listinného dôkazu je jednoznačne preukázané, že právni predchodcovia žalovanej nemohli predať dom v roku 1953 žalobcovi, ktorý sa nachádzal na pozemku, ktorý vlastne zakúpili až v roku 1955 a to práve za účelom jeho výstavby, čo jednoznačne preukazuje výmer vydaný Okresným národným

výborom v Zlatých Moravciach zo dňa 30. 05. 1956, ktorý poukazuje, že týmto predmetným výmerom bola právnym predchodcom žalovanej povolená stavba rodinného domku a to práve na parcele č. 381, čiže v roku 1953 právny predchodcovia žalovanej nielenže nevlastnili nehnuteľnosť, ale na nehnuteľnosti nestála žiadna stavba, z čoho jednoznačne vyplýva, že žalobca predmetnú stavbu nemohol nerušene užívať od roku 1953. Z takto predložených listinných dôkazov je jednoznačne preukázané, že žalobcovi nemohla v žiadnom prípade začať plynúť vydržacia doba v zmysle § 116 Občianskeho zákonníka platného a účinného od 01. 01. 1953 a taktiež v zmysle § 145 Občianskeho zákonníka platného a účinného od 01. 01. 1953. Ďalej žalobca svoj nárok odôvodňoval tým, že strany sporu uzavreli neperfektnú kúpnu zmluvu, na čo následne poukazoval až po oboznámení sa s listinným dôkazmi a to so znaleckým posudkom, ktorý bol vypracovaný na podnet Štátnych lesov, podnikové riaditeľstvo v Pezinku, kde je uvedené, že podnikové riaditeľstvo žiada o prevedenie ocenenia domu nachádzajúceho sa v obci L. číslo XXX, ktorý hodlá kúpiť. Predmetný znalecký posudok bol vypracovaný 5. októbra 1962, ktorým bola predmetná nehnuteľnosť ocenená na sumu 63.364,08 korún československých. Žalobca taktiež odvodzoval počiatok svojej držby, ktorá mala nastať k stavbe nachádzajúcej sa na nehnuteľnosti, ktorá v čase smrti právnych predchodcov žalovanej sa nachádzala v ich vlastníctve, a to od okolností, vychádzajúc aj z inventárnej karty hmotného a nehmotného majetku, kde nehnuteľnosť označená „Y. L.“, inventárne číslo 90/03511/1967. Vzhľadom na prezentované tvrdenie žalobcu, že žalobca predmetnú nehnuteľnosť nadobudol na základe pravdepodobne kúpnej zmluvy, vychádzajúc aj z inventárnej karty, súd prvej inštancie ustálil plynutie vydržacej doby zhruba od roku 1967, teda od roku, kedy bol preukázaný záujem o kúpu stavby - rodinného domu zo strany právnych predchodcov žalobcu. V priebehu sporu žalobca svoj nárok opieral o neexistujúcu kúpnu zmluvu, vychádzajúc len zo znaleckého posudku, ktorý si dali vyhotoviť Štátne lesy, podnikové riaditeľstvo Pezinok a to, za účelom novej kúpy nehnuteľnosti - stavby, pričom žalobca súdu nepredložil žiadne iné relevantné dôkazy a ani nevedel iné dôkazy uviesť na preukázanie svojho uplatneného nároku. Žalobca nevedel ani uviesť a ani preukázať, kto bol v postavení nadobúdateľa v zmluvnom právnom vzťahu kúpy od občana a ani, o aký zmluvný vzťah vôbec medzi ním a právnymi predchodcami žalovanej išlo, a nepreukázal ani zaplatenie kúpnej ceny za predmetnú nehnuteľnosť. Súd prvej inštancie mal za to, že nároky z tejto držby vzniknuté, bolo potrebné posúdiť podľa v tom čase právnej úpravy, pričom občianskoprávne vzťahy vtedy upravoval Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb., ktorý v tej podobe, akú mal a to v dobe od 01. 04. 1964 do 31. 03. 1983 neumožňoval nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním.

1.2. Socialistická organizácia nemohla za účinnosti Hospodárskeho zákonníka č. 109/1964 Zb. v znení neskorších predpisov, t. j. od 01. 07. 1964 vydržať vlastnícke právo k hnutelným (príp. nehnuteľným) veciam proti inej organizácii, pretože taký dôvod nadobúdania vlastníckeho práva tento zákonník vôbec nepozná na také vzťahy vydržania (napr. aj proti občanom) sa nemohol (ani subsidiárne) vzťahovať Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. (účinný od 01. 04. 1964) už preto, že sám až do novely č. 131/1982 Zb. (účinné od 01. 04. 1983) zúžil možnosť vydržania z možných subjektov len na občana (fyzickú osobu). Možnosť vydržania nepriznával organizáciám a tiež výrazne obmedzoval veci (spôsobilý predmet), ktoré sa dali vydržať (Ro VS v Prahe z 29. 06. 1994 sp. zn. 3 Cdo 135/1992). Pre daný stav preto bolo potrebné vychádzať z Hospodárskeho zákonníka (zákon č. 109/1964 Zb.), ktorý riešil vzťah socialistických organizácií k majetku, s ktorým a pre ktorý vstupovali, menili alebo vystupovali do a z právnych vzťahov, a to bez ohľadu, či druhou stranou takéhoto právneho vzťahu bola fyzická alebo právnická osoba. Článok III zásad hospodárskych vzťahov tohto zákonníka určoval zásadu, že k plneniu úloh hospodárskej a kultúrnej výstavby zriaďoval štát štátne organizácie a zveril im do správy časti národného majetku, zatiaľ čo družstevné a spoločenské organizácie hospodárili ako s vlastným majetkom, tak okrem neho aj s majetkom národným, ktorý im štát zveril do užívania a jednotné roľnícke družstvá hospodárili tiež s pôdou, ktorá bola v ich spoločnom užívaní. Pokiaľ išlo o štátne organizácie, táto zásada vyjadrovala, že im nebolo priznané vlastnícke právo k majetku, s ktorým hospodárili, lebo vlastníkom majetku, ktorý užívali k svojej hospodárskej činnosti, bol štát a v právnych vzťahoch preto vystupovali ako nositelia práva správy národného majetku. Uvedená zásada bola premietnutá najmä do úpravy o spoločenskom vlastníctve (§ 8 - § 13 H.z.), o hospodárení jednotlivých druhov organizácií (§ 56 a nasl. H.z.), o hospodárskych zmluvách o prevodoch správy, o dočasnom užívaní a o prevodoch vlastníctva národného majetku mimo obvyklé hospodárenie (§ 347 - § 351 H.z.). Ustanovenie § 8 ods. 2 H.z. definovalo, že pod týmto spoločenským vlastníctvom sa rozumie štátne vlastníctvo, družstevné vlastníctvo, ako aj vlastníctvo spoločenských a iných socialistických organizácií. Hoci štátne vlastníctvo, národný majetok a jeho správu upravovali ustanovenia § 63 - § 75 H.z., obsah vlastníckeho práva štátu nebol ani v týchto konkrétnych hmotnoprávných ustanoveniach vymedzený. Za štát ako vlastníka, vykonávali tieto oprávnenia štátom zriadené štátne organizácie, ako právne samostatné subjekty, ktoré

hoci vystupovali v právnych vzťahoch vo svojom mene, nadobúdali vlastnícke právo pre štát, a naopak, prevádzali veci vo vlastníctve štátu na iné právne subjekty. Preto iba stručne v ustanovení § 63 H.z. bolo vymedzené štátne vlastníctvo ako vlastníctvo všetkého ľudu a v druhej vete tohto ustanovenia bolo určené, že jediným vlastníkom všetkých vecí v štátnom vlastníctve je štát. Pritom z ustanovenia § 64 ods. 1 H.z. vyplýva, že predmetom štátneho vlastníctva boli všetky hmotné veci (hmotný národný majetok), ktorý bol v správe štátnych organizácií (§ 64 ods. 2). Zo žiadosti o užívacie povolenie na novostavbu, ktoré podali Štátne lesy Levice, G. T. bolo zistené, že žiadajú o vydanie užívacieho povolenia na novostavbu rodinného domu, ktorú chcú užívať od 01. 01. 1967. Žalobca bol aj je v súčasnej dobe štátny podnik, pričom v predmetnom spore nepreukázal, kto a na základe čoho mal právo hospodárenia k predmetnej stavbe, ako toto právo hospodárenia vzniklo, čo vyplývalo z inventárnej karty hmotného a nehmotného majetku, kde je nehnuteľnosť označená „Y. L.“, a ktorá mala inventárne číslo 90/03511/1967. Nepreukázal titul nadobudnutia k predmetnej stavbe, čo vyplýva aj z prípisu Miestneho národného výboru v L. zo dňa 22. 12. 1967, ktorý podal žiadosť na odbor výstavby ONV Nitra na vydanie užívacieho povolenia, a to na základe žiadosti Štátnych lesov, kde v predmetnom prípise konštatoval, že už tá nebola dostatočne vyplnená a nebolo z nej možné zistiť potrebné údaje a aj z tohto nie je zrejmé, či užívacie povolenie mala obec alebo žalobca a z predmetnej žiadosti o vydanie užívacieho povolenia možno len dedukovať, že išlo o nájom nehnuteľnosti za účelom bývania, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že z evidenčného listu zo dňa 27. 08. 1992 bolo zistené, že predmetnú nehnuteľnosť Y. v súčasnej dobe užíva P. C. s rodinou, ktorého žalovaná vyzvala na odkúpenie nehnuteľnosti, následkom čoho bolo podanie predmetnej žaloby. Súčasná úprava vydržania zavedená zákonom č. 509/1991 Zb. obnovila od 01. 01. 1992 tradičné dôsledky spojené s vydržaním, zrušila nedôstojné obmedzenie jeho použitia, najmä obmedzenie predmetov spôsobilých na vydržanie fyzickou osobou a vylúčenie vydržania právnickou osobou. Podľa § 872 ods. 6 OZ možno do vydržacej doby podľa § 134 OZ započítať aj dobu držby uskutočnenej pred 01. 01. 1992 (t. j. pred novelizáciou Občianskeho zákonníka vykonanou zákonom č. 509/1991 Zb.), a to aj vtedy, ak ide o vydržanie veci nespôsobilej byť predmetom vydržania pred týmto dňom, príp. tiež ak ide o vydržanie subjektom nespôsobilým vydržať vlastnícke právo (t. j. právnickou osobou) (pozri Na ÚS ČR z 23. 08. 2000 sp. zn. US 196/2000). Vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva zo zákona (§ 129 až § 134 Občianskeho zákonníka), ktoré vzniká splnením zákonom požadovaných predpokladov. Musí ísť o spôsobilý predmet vydržania (predmetom vydržania môže byť každá vec, ktorá môže byť predmetom vlastníctva), držba musí byť oprávnená, t. j. musí ísť o faktické ovládanie veci alebo vykonanie práva, musí ísť o vôľu nakladať s vecou alebo s právom ako so svojim a musí byť dobrá viera, že oprávnenému držiteľovi patrí vec (alebo právo) a držba musí byť nepretržitá počas celej zákonom stanovenej doby, do zákonom stanovenej doby sa započítava aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca (u nehnuteľných vecí je vydržacia doba desaťročná). Oprávnená držba popri všeobecných znakov držby musí spĺňať požiadavku dobrej viery držiteľa, že mu vec patrí. Dobrá viera (ako predpoklad oprávnenej držby) je presvedčením nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, keď si prisvojuje určitú vec. Iba samotná detencia k vydržaniu nestačí. Oprávnená držba sa musí opierať o právny titul formálne správny, neplatný, či domnelý) a súčasne musí byť poctivá v zmysle existencie dobrej viery držiteľa. Na základe takto vykonaného dokazovania, ako aj z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise mal súd za preukázané, že žaloba žalobcu o určenie vlastníckeho práva nie je podaná dôvodne, a preto ju v celom rozsahu zamietol. V predmetnom spore žalobca neunesol dôkazné bremeno preukazujúce oprávnenosť držby predmetnej stavby - Y. v L., nachádzajúcej sa na pozemku patriacemu žalovanej, aj keď išlo o neidentifikovateľnú zmluvu o prevode nehnuteľnosti do socialistického spoločenského vlastníctva, ktorá nepodliehala registrácii, čím nespĺnil jednu zo zákonných predpokladov vydržania a to dobromyseľnosť v tom, že mu predmetná nehnuteľnosť patrí, nepreukázal právny titul, ktorý by ho oprávňoval k detencii predmetnej stavby, nepreukázal nad všetky okolnosti dobromyseľnosť o tom, že mu pozemok patrí. Súd poukázal na rozhodnutia a to uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 432/2014-16 zo dňa 29. 07. 2014 a rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/25/1993 zo dňa 27. 04. 1993. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1, 2, § 255 ods. 1 CSP, a vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná bola v konaní úspešná, súd jej priznal plnú náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, odôvodniac ho tým, že s predmetným rozsudkom nesúhlasí a namieta nesprávne právne posúdenie veci súdom. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukazujúce oprávnenosť držby predmetnej stavby - Y. v L.. Žalobca sa s týmto nestotožňuje a je toho názoru, že oprávnenosť držby preukázaná bola a vyplýva z listinných dôkazov, ktoré boli vykonané v konaní pred súdom prvej inštancie, a to najmä žiadosť o užívacie povolenie na novostavbu podaná

právnym predchodcom žalobcu dňa 24. 11. 1966 a zápisnica spísaná stavebnou komisiou toho istého dňa 24. 11. 1966, ako aj inventárna karta, ktorú predložil žalobca. Súd prvej inštancie pri rozhodnutí vychádzal z toho, že titulom zakladajúcim oprávnenosť držby mala byť neidentifikovateľná zmluva o prevode nehnuteľnosti, ktorá nepodlieha registrácii. Avšak tento záver je v rozpore so skutkovými tvrdeniami žalobcu, ktorý ako právny titul nadobudnutia vlastníckeho práva, resp. právny titul zakladajúci oprávnenosť držby uvádzal skutočnosť, že právny predchodca žalobcu bol stavebníkom predmetnej stavby, a teda sa mal stať originárnym nadobúdateľom stavby, keď z vykonaného dokazovania vyplynulo, že stavbu dokončil a požiadal o užívacie povolenie. Prechod práv a povinností zo stavebného povolenia zrejme vychádzal z ústnej zmluvy, písomná forma takejto zmluvy vyžadovaná nebola. Je pravdou, že sa jednalo na strane žalobcu o zmenu skutkových tvrdení na pojednávaní dňa 22. 09. 2020, táto zmena však vychádzala z dôkazov, ktoré boli zabezpečené v priebehu konania, pričom žalobca od začiatku uvádzal, že nedisponuje všetkými listinnými podkladmi vo veci, v dôsledku čoho došlo aj k uvedenej zmene skutkových tvrdení. Súd však na tieto skutkové tvrdenia žiadnym spôsobom pri rozhodovaní nereflektoval, ani v rozsudku neuviedol, z akého dôvodu sa s nimi vôbec nevysporiadal. Na základe uvedeného má žalobca za to, že súd v tomto smere dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne posúdil po právnej stránke. Poukázal tiež na rozpory v odôvodnení napadnutého rozsudku. Poukázal na skutočnosť, že súd v bode 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatoval, že ustálil plynutie vydržacej doby zhruba od roku 1967. Pokiaľ teda súd ustálil, že vydržacia doba začala plynúť, ustálil aj dátum, kedy sa tak stalo (dátum korešpondujúci s dátumom podania žiadosti o kolaudačné rozhodnutie), nie je zjavné, ako mohol následne uviesť, že nebola preukázaná oprávnenosť držby. Pokiaľ by nebola preukázaná oprávnenosť držby, nemohla by ani začať plynúť vydržacia lehota. Pokiaľ súd uviedol, že žalobca nepreukázal, kto a na základe čoho mal právo hospodárenia k predmetnej stavbe a ako toto právo vzniklo, ani s týmto sa nemožno stotožniť. Z listín, ktoré boli zabezpečené do súdneho spisu vyplýva, že stavebníkom v čase vydania kolaudačného rozhodnutia boli Štátne lesy Levice. Pokiaľ súd poukázal na to, že jediným vlastníkom všetkých vecí v štátnom vlastníctve bol štát (zrejme mal súd na mysli rok 1967, z odôvodnenia rozsudku to však nie je zjavné), je potrebné poukázať na to, že žalobca je právnym nástupcom Štátnych lesov, ktoré konali v tejto veci v rozhodnom období. Túto skutočnosť však žalovaná nikdy počas konania pred súdom prvého stupňa nenamietala, preto sme ju osobitne ani nepreukazovali. Poukázal na výpoveď žalovanej, ktorá uviedla, že o existencii nehnuteľnosti sa dozvedeli až v roku 2005, keď ich oslovil žalobca, ktorý chcel doriešiť vysporiadanie vlastníckeho práva. Dokonca sama uviedla, že ani nemá vedomosť o tom, že by sa v rodine rozprávalo o tom, že by mali mať nejaký dom na Slovensku. Aj z uvedeného možno dovodiť, že právní predchodcovia žalovanej museli vedieť, že vlastnícke právo k majetku na Slovensku previedli pred svojím odsťahovaním sa do Čiech, a preto sa o tento majetok už nezaujímali. Čo sa týka uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky II.ÚS. 432/2014 zo dňa 29. 07. 2014, na ktoré odkázal súd prvej inštancie, je potrebné uviesť, že v danej veci existuje aj judikatúra, ktorá zastáva protichodný právny názor ohľadom dobromyseľnosti držby ako podmienky vydržania. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 117/1994 (R 44/96), ktorý uvádza: „Pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi.“ Tento právny názor bol podporený aj nálezom Ústavného súdu SR zo 14. 11. 2018 sp. zn. II. ÚS 484/2015. Aj s poukazom na uvedené je potrebné uviesť, že pokiaľ by žalobca disponoval písomnou kúpnu zmluvou alebo zmluvou o postúpení práv zo stavebného povolenia, nedomáhal by sa určenia vlastníckeho práva v tomto konaní titulom vydržania, ale titulom konkrétnej právnej listiny ako nadobúdacieho titulu. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že určí, že výlučným vlastníkom stavby, nachádzajúcej sa v kat. úz. L., obec L., okres X. C., vedenej Okresným úradom Zlaté Moravce, katastrálny odbor na LV č. XXX ako stavba so súp. č. XXX na parc. č. 381/2 v podiele 1/1 k celku je žalobca. Žiadal priznať právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedla, že žalobca v odvolaní uvádza, že oprávnenosť tržby žalobcu bola preukázaná žiadosťou užívacie povolenie na novostavbu z 24. 11. 1966, zápisnicou spísanou stavebnou komisiou 24. 11. 1966 a inventárnou kartou predloženou žalobcom. Žiadosť o užívacie povolenie je však len nedostatočne vyplnený formulár bez podpisu a pečiatky žiadateľa, zápisnica je podpísaná iba predsedom a tajomníkom MNV L., chýba v nej číslo stavebného povolenia a výslovne sa v nej uvádza, že je potrebné doložiť žiadosť stavebníka a potvrdený plán rodinného domu. Nie je preukázaná zmena stavebníka I. T., ktorému bolo vydané stavebné povolenie č. Výst.-654/1956,

na žiadateľa Štátne lesy Levice, ani doloženie chýbajúcich dokladov. Inventárna karta predložená žalobcami interné tlačivo, v ktorom je zapísaný preukázateľne nesprávny rok dokončenia dotknutej stavby 1953 a nesprávne meno predchádzajúceho držiteľa I. T.. Tvrdenie, že právny predchodca žalobcu bol stavebníkom predmetnej stavby a mal sa stať originálnym nadobúdateľom stavby, keď z predchádzajúceho dokazovania vyplynulo, že stavbu dokončil a požiadal o užívacie povolenie nevyplýva zo žiadneho dokazovania, nakoľko v konaní neboli konkretizované a zdokladované vykonané práce ani ich cena a doba vykonania a v žiadosti o užívacie povolenie chýba podpis a pečiatka žiadateľa. Keďže v priebehu konania žalobca zásadne zmenil skutkové tvrdenia, z ktorých vychádzal v žalobe, súd nemal dôvod sa nimi zaoberať, nakoľko neboli ničím podložené. V bode III. odvolania poukázal žalobca na v rozsudku uvedené ustálenie plynutia vydržacej doby zhruba od roku 1967, avšak postráda v následnom texte konštatovanie, že nebola preukázaná oprávnenosť držby. Namietal, že sa súd prvej inštancie v následnom texte sa zaoberal nedostatočnými dôkazmi na preukázanie nároku uplatneného žalobcom a rok 1967 je smerodajný najmä na určení platných právnych predpisov, vzťahujúcich sa na druhú danú vec. V bode IV. odvolania žalobca uviedol, že z listín, ktoré boli zabezpečené do súdneho spisu vyplýva, že stavebníkom v čase vydania kolaudačného rozhodnutia boli Štátne lesy Levice. Kolaudačné rozhodnutie však nebolo vydané, v archíve ONV Nitra sa nenachádza a z predmetných listín vyplýva iba to, že Štátne lesy p.r. Pezinok pod č. 5424/62/102/1397 zo dňa 17. 09. 1962 žiadajú od Odboru výstavby ONV Nitra ocenenie domu, nachádzajúceho sa v obci L. č. XXX, ktorý hodlajú kúpiť, že dom mal v roku 1962 hodnotu zistenú znalcom a žiadosť o užívacie povolenie nemal zo strany právneho predchodcu žalobcu ani podpísať, nieto ešte zistiť číslo stavebného povolenia a dopísať ho do predtlaču. Z dôkazov predložených žalobcom a zabezpečených bolo preukázané iba to, že žalobca nevie, kedy dom kúpil, koľko, kedy, komu a akým spôsobom zaň zaplatil, ani na základe čoho a presne kedy ho začal užívať. Bod V. poukázal na skutočnosť, že stavebníci dotknutej nehnuteľnosti I. a Y. T. určite nepreviedli vlastnícke právo k majetku na Slovensku pred svojím odsťahovaním do Čiech, keďže pozemok kúpili až v roku 1955, stavebné povolenie bolo vydané v roku 1956, ale už ich dcéra Y., matka žalovanej, sa narodila v Čechách 14. 08. 1942 v P. a následne bývali na rôznych mestách v Čechách, až sa v roku 1962 presťahovali do C., kde sa ich dcéra vydala a býva tu doteraz spolu s rodinou žalovanej. Na stavbu domu posielali starí rodičia žalovanej zarobené peniaze sestre I. T. P. E., zomrelej v roku XXXX. Zámer stavebníka I. T. je dostatočne zrejмый z jeho žiadosti o vydanie stavebného povolenia z 05. 05. 1956, citovanej v odôvodnení rozsudku. Žalovaná sa narodila XX. XX. . XXXX, v roku XXXX, kedy zomrela jej stará mama, mala XX rokov a v roku 1983, kedy zomrel jej starý otec, mala XX rokov a zrejme s ňou, vzhľadom na jej vek, starí rodičia neriešili svoje majetkové pomery. Výpoveď žalovanej k veci nekorešponduje so záverom žalobcu v odvolaní, že sa rodina žalovanej o existencii nehnuteľnosti dozvedela až v roku 2005. Podľa názoru žalovanej celý postup žalobcu pri riešení veci nebol v súlade s dobrými mravmi, zavádzal, čo sa týka roku nadobudnutia nehnuteľnosti, nebol dôsledný pri legalizácii užívacieho vzťahu, prvýkrát kontaktoval dedičku I. a Y. T. až po ich úmrtí v roku 2005, keď predtým bola katastrom zamietnutá jeho žiadosť o zápis žalobcu ako vlastníka domu do listu vlastníctva, podaná bez jej vedomia. Keď dcéra stavebníkov Y. V. nepodpísala vyhlásenie k vydržaniu, zaslané jej bez akýchkoľvek dokladov o oprávnenosti držby, ďalších 10 rokov nepodnikli žiadne kroky. Po zdedení dotknutej nehnuteľnosti žalovanou žalobca ignoroval jej návrh na mimosúdne riešenie. Z uvedených dôvodov navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil.

4. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že rozhodujúcou právnou skutočnosťou v danej veci je podľa názoru žalobcu ustálenie oprávnenosti držby žalobcu a s tým súvisiaceho začiatku plynutia vydržacej lehoty. Tak, ako žalobca uvádzal už v predchádzajúcich vyjadreniach, ako aj v podanom odvolaní, je pravdou, že žalobca nedisponuje kompletnou nadobúdacou dokumentáciou k stavbe, ku ktorej sa domáha určenia vlastníckeho práva v tomto konaní, a teda nedisponuje kolaudačným rozhodnutím, ako ani listinou, z ktorej by vyplývalo postúpenie práv zo stavebného povolenia z právnych predchodcov žalovanej na žalobcu. Pokiaľ by však žalobca týmito dokladmi disponoval, nedomáhal by sa určenia vlastníckeho práva v tomto konaní titulom vydržania, ale titulom konkrétneho právneho úkonu. Z vykonaného dokazovania je však podľa názoru žalobcu zrejмый, že najneskôr v roku 1967 vstúpil do užívania stavby, žiadal o vydanie kolaudačného rozhodnutia a od tohto roku až do roku 2016 nebol v užívaní stavby rušený. Pokiaľ žalovaná namieta, že zmena žalobcom tvrdených skutkových tvrdení v priebehu konania nebola ničím podložená, s týmto nemožno súhlasiť. Zmena skutkových tvrdení vychádzala práve z vykonaného dokazovania, pričom žalovaná nenamietala túto zmenu v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Práve z vykonaného dokazovania, resp. listinných dôkazov zabezpečených v priebehu konania následne žalobca vychádzal pri určení titulu zakladajúceho oprávnenosť držby. Poukázala na nezrovnalosti v tvrdeniach žalovanej, konkrétne napríklad vo vyjadrení

k odvolaniu uviedla, že I. a Y. T. nemohli previesť vlastnícke právo k stavbe pred svojím odťahovaním sa do Čiech, lebo údajne už v roku 1942 bývali v Čechách (poukazuje na miesto narodenia dcéry a výpoveď žalovanej na pojednávaní). I. T. však v žiadosti o vydanie stavebného povolenia, ktorá je datovaná 05. 05. 1956 žiada o udelenie stavebného povolenia ako obyvateľ obce L., teda zjavne v tom čase býval v obci. Tvrdenia žalovanej, že sa jej starí rodičia odsťahovali skôr, teda nemôže byť pravdivé, resp. pokiaľ v roku 1942 bývali v Čechách zjavne sa potom ešte prisťahovali naspäť na Slovensko a až po roku 1956 sa definitívne odsťahovali. Žiadosť o vydanie stavebného povolenia je súčasťou súdneho spisu. Čo sa týka tvrdení, že by žalobca nepostupoval v danej veci v súlade s dobrými mravmi, žalobca poukázal na to, že nehnuteľnosti užíva od roku 1967 v domnienke, že mu patria, pričom v tomto užívaní nebol nikým a ničím rušený až do roku 2016, kedy nehnuteľnosti na svoje meno prededila žalovaná. Nie je tiež pravdou, že by sa žalobca o svoje vlastnícke právo nezaujímal, pravdou však je, že nedisponoval písomnými dokladmi k danej veci, a preto nebol doriešený zápis v katastri nehnuteľností. Práve v záujme doriešenia uvedeného žalobca kontaktoval matku žalovanej, pričom až na základe listu od žalobcu rodina žalovanej zistila, že mala v minulosti majetok na Slovensku a začali sa oň zaujímať. V danej veci je preto otázne, či nie je práve postup žalovanej v rozpore s dobrými mravmi, keď zjavne využila nedostatok v písomných podkladoch (o ktorom sa dozvedela od žalobcu) týkajúcich sa vlastníckeho práva žalobcu. Žalovaná aj vo svojej svedeckej výpovedi potvrdila, že nemali vedomosť o tom, že by sa v ich rodine rozprávalo, že by mali mať nejaký dom na Slovensku. Pokiaľ by bolo pravdou, že starí rodičia žalovanej mali v úmysle rodinný dom stavať pre seba alebo pre potreby rodiny, je dôvodné sa domnievať, že by o tom rodina vedela. Z týchto dôvodov má za to, že žaloba podaná žalobcom v tomto konaní je dôvodná v celom rozsahu.

5. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej len CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas, oprávnenou stranou - žalobcom, v neprospech ktorého bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach daných rozsahom podaného odvolania (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby jeho zopakovania alebo doplnenia (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

6. Žalobca sa podanou žalobou domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti - stavbe, nachádzajúcej sa v kat. úz. L., okres X. C., zapísanej na LV č. XXX, ako stavba so súp. č. XXX, na parc. č. 381/2, rodinný dom. Žalobu odôvodnil tým, že predmetná stavba je od roku 2016 zapísaná na liste vlastníctva a vo vlastníctve žalovanej v podiele 1/1 k celku a ako právny titul nadobudnutia je uvedené Osvedčenie o dedičstve 10D/27/2015, D not 135/2015 a Osvedčenie o dedičstve 15D/27/2015, D not 160/2015. Právni predchodcovia žalovanej boli v čase smrti zrejme vlastníkmi pozemkov pod dotknutou stavbou (parc. č. 381/1 a 381/2), čo žalobca ani nepopiera, neboli však v čase smrti vlastníkmi stavby a čo sa týka stavby, túto v roku 1953 predali právni predchodcovia žalovanej právnemu predchodcovi žalobcu - Krajská správa lesov pre obnovu, pestovanie a ochranu lesa, ktorý stavbu od roku 1953 užíval ako vlastnú. Majetok Krajskej správy lesov pre obnovu, pestovanie a ochranu lesa postupne prechádzal viacerými reorganizáciami, pričom jej právnym nástupcom je žalobca. Stavba bola zo strany žalobcu a jeho právnych predchodcov užívaná nepretržite až do súčasnosti ako vlastná. Kúpna zmluva, ktorou právny predchodca žalobcu - Krajská správa lesov pre obnovu, pestovanie a ochranu lesa stavbu nadobudol, sa v písomnej forme nezachovala. Dokladom o evidencii stavby v majetku žalobcu je Inventárna karta hmotného a nehmotného majetku č. 2026282, z ktorej vyplýva, že žalobca stavbu evidoval vo svojom majetku od 01. 01. 1953. Na preukázanie držby stavby žalobca predložil tiež potvrdenie Obce L. zo dňa 20. 09. 2005 a oznámenie o vydaní súpisného čísla k stavbe zo dňa 11. 02. 2005. Od uvedeného dátumu, t.j. 01. 01. 1953 žalobca stavbu dobromyseľne a nerušene užíval ako vlastnú, nakladal s ňou, prenajímal ju, od roku 01. 07. 1992 žalobca stavbu prenechal do užívania nájomcovi P. C. spolu s rodinnými príslušníkmi, ktorému bola stavba odovzdaná žalobcom ako prenajímateľom. Zo strany žalobcu sa jednalo o nerušené užívanie popísanej nehnuteľnosti až do januára 2017, kedy nájomcu kontaktovala žalovaná s tým, že sa dňa 08. 11. 2016 stala vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti. Žalovaná sa nemohla stať vlastníčkou stavby, nakoľko vlastníkom tejto stavby je žalobca, keď vlastnícke právo nadobudol titulom vydržania. Žalobca sa stal dobromyseľným držiteľom stavby v roku 1953 titulom kúpnej zmluvy, ktorá sa však nezachovala, avšak dokladom o

evidencii stavby majetku žalobcu je inventárna karta hmotného a nehmotného majetku č. 2026282, z ktorej vyplýva, že žalobca stavbu evidoval vo svojom majetku od 01. 01. 1953, v držbe nebol rušený viac ako 60 rokov. Žalobca v žalobe uviedol, že má za to, že vlastnícke právo k stavbe nadobudol titulom vydržania s poukazom na ust. § 116 ods. 1 zák. č. 141/1950 sb., a to dňom 01. 01. 1963, keď týmto dňom uplynula 10-ročná vydržacia lehota, prípadne ktorýmkoľvek no neskorším dňom, pričom od tohto dátumu žalobca stavbu držal a užíval ako vlastnú ešte ďalších 53 rokov a za celé toho obdobie nebol ani raz v držbe rušený.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. Ustanovenie § 379 CSP vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania. Ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania, pričom dôvodmi podaného odvolania je odvolací súd viazaný vždy. Na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, prihliadne odvolací súd, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené.

9. V danej veci je predmetom konania určenie vlastníckeho práva k stavbe, pričom žalobca najskôr svoje vlastnícke právo k stavbe odvodzoval od kúpnej zmluvy, ktorú preukázať nevedel, pričom mal za to, že oprávneným držiteľom bol žalobca od 01. 01. 1953 a k vydržaniu vlastníckeho práva došlo podľa zák. č. 141/1950 Sb. Tieto svoje skutkové tvrdenia preukazoval inventárnou kartou hmotného a nehmotného majetku, pričom tvrdil, že z nej vyplýva, že žalobca stavbu evidoval vo svojom majetku od 01. 01. 1953, udelením súhlasu Obecným úradom L. zo dňa 20. 09. 2005, v ktorom obec L. potvrdila, že žalobca je užívateľom Y. L. v kat. úz. L. a hospodárskej budovy p.č. KN 381/2, p.č. KN 381/4 od roku 1953 a oznámenia o vydaní súpisného čísla stavbe vydané Obcou L. zo dňa 11. 02. 2005, z ktorej vyplýva, že stavba Y. L. v obci L., kat. úz. L., postavená na parcele č. KN 381/2 bola dokončená v roku 1953 má pridelené číslo 339 a jej stavebníkom bol neb. I. T. a neb. Y. T. a terajším užívateľom sú Lesy SR, š. p. Banská Bystrica. To, že žalobca predmetnú nehnuteľnosť užíval, preukazovali len na základe inventárnej karty hmotného a nehmotného majetku, kde je ako dátum uvedený 01. 01. 1953 a mal za to, že od tohto dátumu bol oprávneným držiteľom a splnil všetky podmienky na to, aby mu bolo určené vlastnícke právo vydržaním. V priebehu konania boli súdom vyžiadané listiny k predmetnej veci z archívu, pričom zo žiadosti o stavebné povolenie zo dňa 05. 05. 1956 vyplýva, že I. T. požiadal o udelenie stavebného povolenia, k čomu predložil aj záväzné prehlásenie, že pri prevádzaní stavby nebude zamestnávať osoby, ktoré sú v pracovnom pomere k niektorej stavebno-montážnej organizácii. Z Výmeru ONV v Zlatých Moravciach zo dňa 30. 05. 1956 vyplýva, že I. T. na parc. č. 381 bola povolená stavba rodinného domu. Z užívacieho povolenia MNV v L. zo dňa 22. 12. 1967 vyplýva, že Odboru výstavby ONV Nitra bola zaslaná žiadosť Štátnych lesov Levice o užívacie povolenie, pričom žiadosť nie je dostatočne vyplnená, pretože nie je možné zistiť potrebné údaje. Dom staval v roku 1955 I. T., ktorý t. č. býva v Čechách. Dom asi v roku 1963 predal Štátnym lesom Levice, ktorý previedol ukončenie stavby. Stavebné povolenie vydal ešte ONV v Zlatých Moravciach. Zo zápisnice stavebnej komisie zo dňa 24. 11. 1966 vyplýva, že stavebníkom boli Štátne lesy Levice, išlo o rodinný dom s popisným číslom domu XXX, stavba je užívania schopná od 01. 01. 1967. V zápisnici je tiež uvedené, že je potrebné doložiť žiadosť stavebníka a potvrdený plán rodinného domu. Zo žiadosti zo dňa 17. 09. 1962 bolo zistené, že Štátne lesy, podnikové riaditeľstvo v Pezinku požiadalo o ocenenie nehnuteľností v obci L. č. XXX, ktorý hodľajú kúpiť. Na základe tejto žiadosti zaslala Odbor výstavby ONV v Nitre ocenenie nehnuteľností patriacich I. T. a manželke z dôvodu, že ju hodľajú kúpiť. Z predložených listinných dôkazov vyplýva, že skutkové tvrdenia v žalobe neboli preukázané a predmetná stavba nemohla byť v majetku žalobcu od 01. 01. 1953, keď právni predchodcovia žalovanej ešte len v roku 1956 požiadali o stavebné povolenie k tejto stavbe, a teda v roku 1953 tam ešte žiadna stavba nestála, a teda žalobca ju v tom čase nemohol nadobudnúť kúpnu zmluvou. Po zaslaní listín z archívu žalobca zmenil skutkové okolnosti, od ktorých svoje vlastnícke právo odvodzoval a uvádzal, že o stavebné povolenie na predmetnú stavbu žiadali ešte pôvodní vlastníci I. T. a to v r. 1956, pričom v roku 1962 si žalobca dal vypracovať ocenenie domu za účelom kúpy stavby. Tvrdil tiež, že

povolenie užívať stavbu už dávali Štátne lesy Levice, ktoré ukončili stavbu, pričom mal za to, že aj ostatné predložené doklady tieto skutočnosti potvrdzujú. Stále sa domáhal určenia vlastníckeho práva vydržaním, pričom už netvrdil, že právnym titulom vstupu do držby je kúpna zmluva, ale skutočnosť, že bol stavebníkom, a teda originárnym nadobúdateľom stavby, pričom splnil všetky podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním. Aj po predložení uvedených dokladov žalovaná popierala skutkové tvrdenia žalobcu a namietala, že žalobcom tvrdené závery z predložených listinných dokladov nevyplývajú. Uviedla, že je iba pravdepodobné, že v neurčitom čase uzavreli právni predchodcovia žalovanej so žalobcom neformálnu dohodu neurčitého obsahu, na základe ktorej žalobca dom užíval alebo dával do užívania svojim zamestnancom. Predložené doklady však neosvedčujú nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním.

10. Skutkové okolnosti, od ktorých si žalobca vlastnícke právo vydržaním odvodzuje, sú podstatné pre posúdenie toho, na základe akého právneho predpisu má byť vydržanie žalobcu posúdené. Tvrdenie žalobcu, že od 01. 01. 1953 nehnuteľnosť dobromyseľne a nerušene užíval ako vlastnú a žalobca ju nadobudol na základe vydržania na základe zák. č. 141/1950 Sb. v konaní nebolo preukázané a žalobca od týchto skutkových tvrdení neskôr aj upustil. Z neskorších listín, predložených súdu z archívu žalobcu odvodil svoje vlastnícke právo vydržaním, pričom uviedol, že z predložených listín vyplýva, hoci nepriamo, že žalobca nadobudol stavbu do vlastníctva, aj keď nedisponuje písomnou kúpnu zmluvou, pretože v čase predaja stavba ešte nebola skolaudovaná, čiže nebola v evidencii katastra, teda vtedajšej pozemkovej knihe, preto na zmenu vlastníctva nebola potrebná ani zmena tohto zápisu. Prvýkrát mala byť stavba zapísaná až po jej dokončení, t.j. po kolaudácii, kde už boli ako vlastníci, resp. ako stavebník uvádzaný žalobca. Žalobca teda po zmene skutkových tvrdení neuviedol, na základe akej dohody, medzi kým vstúpil do držby, od akého dátumu vstúpil do držby a kedy mala vydržacia doba uplynúť. Odvolací súd, rovnako ako súd prvej inštancie, dospel po zmene skutkových tvrdení žalobcu k záveru, že pokiaľ žalobca žiadal o užívacie povolenie na novostavbu v roku 1966, vznik vlastníckeho práva žalobcu vydržaním je potrebné posúdiť podľa zák. č. 64/1964 Zb. Občianskeho zákonníka.

11. Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, k tomu je potrebné uviesť, že žalobca svoje skutkové tvrdenia, od ktorých si vlastnícke právo vydržaním odvodzoval počas konania menil a aj po predložení dokladov z archívu neboli jeho skutkové tvrdenia presné, keď uvádzal, že sa domnieva, že žalobca nadobudol stavbu do vlastníctva, aj keď nedisponuje písomnou kúpnu zmluvou, pretože v čase predaja stavba ešte nebola skolaudovaná, čiže nebola v evidencii katastra, teda vtedajšej pozemkovej knihe, preto na zmenu vlastníctva nebola potrebná ani zmena tohto zápisu. Prvýkrát mala byť stavba zapísaná až po jej dokončení, t.j. po kolaudácii, kde už boli ako vlastníci, resp. ako stavebník uvádzaný žalobca. Žalobca teda sám uvádzal, že stavba nebola v evidencii katastra, resp. v pozemkovej knihe zapísaná, z čoho sa potom javí, že ani sám nemal jasno v tom, kde by prípadne mala byť zapísaná. V priebehu konania žalobca podstatným spôsobom menil skutkové okolnosti, od ktorých sa u neho mala odvodzovať dobromyseľnosť vstupu do držby, ako aj podmienky vydržania, ale hlavne aj po ich zmene boli tieto skutkové okolnosti natoľko nepresné a neurčité, že nepreukazovali ani to, kedy, na základe akého právneho úkonu, či odplatného alebo bezodplatného, vstúpil do držby, z čoho odvodzoval svoju dobromyseľnosť, ak išlo o odplatný právny úkon, či uhradil cenu a kedy uplynula vydržacia doba. Archívom predložené doklady preukazujú to, že stavebné povolenie bolo v roku 1956 vydané I. T. a ten bol stavebníkom a tiež to, že žalobca si dal ohodnotiť v roku 1962 dom, nachádzajúci sa v obci L. č. XXX, ktorý hodlá kúpiť. Z ohodnotenia stavby vyplýva, že dom nie je úplne dokončený a jedná sa o novostavbu. Následne žalobca neuviedol ani konkrétne skutkové tvrdenia, či po ohodnotení nehnuteľností došlo medzi pôvodným stavebníkom I. T. a právnym predchodcom žalobcu k uzavretiu zmluvy, akej, či vyplácal právnym predchodcom žalovanej nejakú sumu a z akého titulu. Po zmene ním uvádzaných skutkových tvrdení už ani neuvádzal, kedy mal žalobca vstúpiť do držby a kedy mala vydržacia doba uplynúť. Ako titul vstupu do držby uvádzal písomnú kúpnu zmluvu, ktorou nedisponuje a neskôr zase to, že je originárnym nadobúdateľom stavby.

12. Žalobca v odvolaní namietal tiež nesprávne posúdenie veci po právnej stránke. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Posúdenie toho, či držiteľ je alebo nie je dobromyseľný, treba hodnotiť vždy objektívne, a nie iba so subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) účastníka a treba vždy brať do úvahy, či držiteľ pri bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno s ohľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať nemal, resp. nemohol mať po celú vydržačiu dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec patrí. O dobromyseľnosti možno hovoriť tam, kde držiteľ drží vec v omyle, že mu vec patrí a ide pritom o omyl ospravedliteľný. Ospravedliteľný je omyl, ku ktorému došlo napriek tomu, že myliaci sa postupoval s obvyklou mierou opatrnosti, ktorú možno so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu od každého požadovať. Vzhľadom na všeobecne uznávanú zásadu - neznalosť zákona neospravedlňuje - nie je neospravedliteľný právny omyl držiteľa vychádzajúci z neznalosti jednoznačne formulovaného ustanovenia Občianskeho zákonníka platného v dobe, kedy sa držiteľ ujal držby. Len výnimočne možno takýto omyl ospravedliť, a to v prípade, keď znenie zákona je nejasné a pripúšťa rôzny výklad.

14. Odvolací súd, vychádzajúc z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, dospel k záveru, že súd prvej inštancie ohľadom posúdenia dôvodnosti žaloby ohľadne určenia vlastníckeho práva k stavbe nachádzajúcej sa v kat. úz. L., obec L., okres Zlaté Moravce, vedenej Okresným úradom Zlaté Moravce, katastrálny odbor na LV č. XXX ako stavba so súp. č. XXX na parc. č. 381/2 v podiele 1/1 k celku vykonané dôkazy správne vyhodnotil a vychádzajúc z vykonaných dôkazov vec aj správne právne posúdil, preto odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil. K rozporom v odôvodnení napadnutého rozsudku a k tomu, že pokiaľ súd prvej inštancie uviedol, že ustálil plynutie vydržacej doby zhruba od roku 1967, k tomu odvolací súd uvádza, že tento záver súdu prvej inštancie odvolací súd nepovažuje za správny (tento rok možno považovať za rozhodujúci z hľadiska právnej úpravy, ktorú je potrebné na danú vec použiť, ale nie z hľadiska ustálenia začiatku plynutia vydržacej doby), avšak nič nemení na závere, že rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá, považuje odvolací súd za správny, preto ho potvrdil.

15. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).